

Roman

EINDPUNT
OLGA VAN DER MEER

Van deze auteur verscheen ook:

Broos geluk

Zussen

Jenny 2.0

Met open ogen

Stroomversnelling

Olga van der Meer

Eindpunt

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401909686
ISBN e-book 9789401909709
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.olgavandermeer.jouwweb.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Hoewel de zomer ten einde liep en er niet veel toeristen meer waren in de badplaats, had Julia een behoorlijk drukke dag gehad. Haar voorraad was flink geslonken, constateerde ze terwijl ze de buitendeur afsloot. Ze moest hard aan de slag om voor bijvulling te zorgen. Enfin, daar had ze de komende maanden weer tijd genoeg voor, tijdens de herfst en de winter.

Zacht voor zich uit neuriënd ruimde ze het kleine winkeltje op. Haar omzet van die dag borg ze in de daarvoor bestemde, ingenieus weggewerkte kluis in haar keukenmuur. Na deze dagelijkse handelingen zette ze een ketel water op het gasfornuis. Ze bezat een elektrische waterkoker, maar gaf de voorkeur aan haar ouderwetse ketel, die een vrolijke fluittoon liet horen zodra het water het kookpunt bereikte. Het vuur van de gaspit zorgde er meteen voor dat er een behaaglijke warmte door de keuken werd verspreid. Het was nog niet koud genoeg om de verwarming aan te zetten, maar wel een beetje kil. Er zat water in de lucht, zag Julia. Ze woonde inmiddels lang genoeg in deze badplaats om aan de lucht te kunnen zien welk weer er op komst was. Vannacht, misschien al eerder, zou het gaan regenen. Goed voor haar plantjes, dan hoefde ze die geen water te geven.

Door de grote ramen van de voorkamer, door haar als winkeltje ingericht, keek ze in de voortuin om te controleren of ze niets was vergeten binnen te halen. Bij mooi weer, zoals die middag het geval was geweest, stalde ze haar koopwaren ook buiten uit, zo haar voortuin als een soort etalage gebruikend. Dat had al menige klant naar binnen gelokt. Op het eerste gezicht viel het niet meteen op dat het kleine huisje als atelier annex winkel werd gebruikt. Er stond een bescheiden bord dat daarop wees, maar het uitstallen van haar kunstwerken trok

meer de aandacht. Tegen een zinken emmer met daarin een uitbundig bloeiende plant ontdekte Julia nog een schilderijtje, dat ze snel naar binnen haalde. Door de vele kleuren groen die ze op het doek had gebruikt, had ze het eerder over het hoofd gezien tussen de struiken en planten.

Het water in de ketel begon te koken. Tegelijk met de fluittoon klonk er een zacht klopje op de achterdeur, waarna die meteen werd geopend. Een oude, gebogen man met een bos grijze, verwarde krullen stapte naar binnen. Zijn knokige handen droegen voorzichtig een glazen schaal.

‘Hé Willem, kom binnen. Wat heb je vandaag voor lekkers gemaakt?’ vroeg Julia. Nieuwsgierig lichtte ze het eveneens glazen deksel omhoog.

‘Macaroni,’ antwoordde Willem. ‘Met veel verse groenten.’

‘Als ik jou toch niet had om voor mijn vitamientjes te zorgen,’ lachte Julia. ‘Ga zitten. Thee?’

‘Ik heb liever een borreltje,’ bestelde Willem.

Vorzichtig liet hij zich in een van de twee leunstoelen zakken die samen met een klein tafeltje tegen de muur stonden geschoven. Aan de tegenoverliggende muur bevond zich een kleine eettafel met twee houten stoelen. Rechts was het keukenklok, met daarin een magnetron, een oven en een koelkast. Links van het geïmproviseerde zithoekje bevond zich een kastje met daarop een kleine tv en een stokoude radio. Omdat Julia de grote huiskamer had ingericht als winkel met daarin een afgeschermd stukje dat ze gebruikte als atelier, was deze keuken tevens haar woonplek geworden. Klein, maar knus. Op de eerste verdieping waren nog twee kamers en een douche. De kleinste kamer gebruikte Julia om te slapen, de grootste kamer was haar opslagruimte. Er stonden kasten vol met kwasten, doeken, verf, gereedschap, en alles wat ze nog meer gebruikte om haar kunstwerken te maken. Verder stonden er diverse kleine meubelstukken. Die kocht ze altijd goedkoop op om ze daarna helemaal op te knappen en weer te verkopen in haar winkeltje. Door dit werk hield ze maar heel weinig ruimte over voor zichzelf, maar ze was er tevreden mee.

Julia stelde geen hoge eisen aan het leven. Zolang ze kon

doen waar haar hart lag, was ze gelukkig. Geld interesseerde haar niet, al was ze zich er wel van bewust dat ze in een luxe positie verkeerde. Haar vermogende ouders hadden haar hele leven geld voor haar op een bankrekening gezet, waardoor ze een aardig kapitaaltje bezat. Dat had haar drie jaar geleden in staat gesteld dit huisje te kopen en haar winkeltje op te starten. Dankzij haar sobere levensstijl verdiende ze genoeg om van rond te komen, al was het geen vetpot. Als ze geld tekortkwam voor haar vaste lasten of voor materiaal dat ze graag wilde hebben, haalde ze het van die spaarrekening af. Dat waren echter altijd zulke lage bedragen dat het weinig invloed had op het totaal. Juist omdat ze zich realiseerde dat ze dit geld zomaar in haar schoot geworpen had gekregen, ging ze er bewust mee om. Het was een fijn gevoel om te weten dat ze zich geen zorgen hoefde te maken over financiën, ook niet in de maanden waarin ze amper iets verdiende. Dat was iets waar ze haar ouders dankbaar voor was.

Hoewel, het mocht ook wel, dacht ze tijdens haar cynische buien. Haar ouders hadden zich nooit veel aan haar gelegen laten liggen. Ze kreeg alles wat haar hartje begeerde, behalve aandacht. Haar ouders waren vooral bezig met zichzelf en met hun carrières. Mede daardoor had Julia een eenzame jeugd gehad. Ze was een teruggetrokken kind en later een in zichzelf gekeerde tiener geweest, die weliswaar niet gepest werd, maar die ook bij geen enkel groepje hoorde. Haar creatieve geest had haar door haar puberteit heen geholpen. Tijdens de vele uren die ze alleen thuis was geweest, had ze altijd wel iets omhanden gehad, wat haar ervoor behoedde om met de plaatselijke jeugd op straat rond te hangen.

Dat ze onbeperkt mocht kopen wat ze nodig had en ze vanwege de desinteresse van haar ouders de vrije hand kreeg om te experimenteren met diverse materialen, had ervoor gezorgd dat ze al snel wist waar haar talenten lagen. Schilderen, het opknappen van oude spulletjes en meubels en het maken van sieraden, dat waren haar liefste bezigheden. Al heel jong had ze geweten dat ze daar ooit haar beroep van wilde maken, al had ze toen nog niet concreet voor ogen hoe ze dat in moest gaan

vullen. Bij gebrek aan iets beters was ze in een administratief baantje gerold, tot ze drie jaar geleden dit huisje te koop had zien staan. Bij toeval, want ze was tijdens een strandwandeling afgedwaald en de weg kwijtgeraakt, zodat ze een tijdje door het plaatsje had gelopen. Terwijl ze het huisje passeerde, was de bewoner net naar buiten gekomen met het tekoopbord en een grote hamer in zijn handen. Maar wat was toeval? Blijkbaar was het voorbestemd, want als een blikseminslag had ze ineens geweten dat dit was wat ze wilde. Haar eigen atelier annex winkel in een badplaats die zomers werd overstroomd door toeristen en waarin in de winter weinig tot niets te beleven viel. Perfect voor iemand die graag op zichzelf was.

Ze had het huisje gekocht en het eigenhandig opgeknapt tot het helemaal naar haar zin was. De beperkte leefruimte die overbleef deerde haar niet. Dit was haar eigen plekje, haar thuis, de plek waar ze volledig zichzelf kon zijn. Het overgrote deel van de dagen zat ze aan de grote tafel in haar atelier, omringd door materialen waar ze mooie dingen van maakte. Dat deed ze veel liever dan mensen opzoeken en kletspraatjes houden. De omgang met haar klanten was voor Julia meer dan genoeg sociaal contact, ze had geen behoefte aan mensen over de vloer.

De enige uitzondering daarop was haar buurman Willem. De oude man kwam geregeld bij haar langs. Eerst als bezoeker van haar winkeltje, later voor de gezelligheid. Willem woonde al ruim zestig jaar in het huisje naast dat van Julia, waarvan de laatste twintig jaar als weduwnaar in zijn eentje. Met zijn enige dochter had hij weinig tot geen contact. Julia had die rol min of meer overgenomen. Willem hield van koken en bakken en kwam regelmatig wat lekkers bij Julia langsbrengen. Op haar beurt hielp zij hem met zijn boodschappen, het zemen van zijn ramen en het wieden van zijn onkruid, klussen die met het verstrijken van de jaren te zwaar voor hem waren geworden. Zo was er een wonderlijke, maar hechte vriendschap ontstaan tussen de man van vierentachtig en de dertigjarige vrouw. Ze voelden zich bij elkaar op hun gemak. Julia had Willem in vertrouwen genomen over periodes van haar leven waar ze normaal

gesproken niet over sprak, en Willem deelde met haar zijn verdriet over de moeizame omgang met zijn dochter en het gemis van zijn vrouw.

Julia schonk het gevraagde borreltje voor haar buurman in. Ze had speciaal voor hem een fles jenever gekocht, want zelf dronk ze geen alcoholische dranken – dat had ze nooit lekker gevonden – hoogstens af en toe een glaasje wijn. Voor zichzelf maakte ze een kop thee. Met haar benen onder zich getrokken nam ze plaats in de stoel schuin naast Willem.

‘Je hebt het druk gehad vandaag,’ zei hij. Het was geen vraag maar een constatering.

Julia grijsde.

‘Heb je weer voor het raam zitten gluren?’ plaagde ze hem.

‘Ik heb niet veel anders te doen op een dag,’ zei Willem gemoedelijk. Genietend nam hij een slok van zijn borrel. Hij genoot van deze uurtjes. Aanloop en aanspraak had hij meer dan genoeg in deze plaats, waar hij heel zijn volwassen leven had doorgebracht en waar iedereen hem kende. Maar Julia had een speciaal plekje in zijn hart. De sfeer in haar huisje was goed en hij kwam graag bij haar. Stiekem beschouwde hij zijn jonge buurvrouw een beetje als zijn kleindochter. Zijn dochter Loes, die zichzelf Louise noemde, had twee volwassen kinderen die hij ook nooit zag. Een zoon en een dochter, van respectievelijk zesendertig en tweeëndertig jaar. Hij kon alleen maar hopen dat zijn kleindochter Hilde een beetje op Julia leek, maar dat betwijfelde hij ten zeerste. In dat geval had ze zich wel meer aan haar opa gelegen laten liggen. Hij was bang dat ze net zo snobistisch was als haar moeder. Zijn dochter was vroeger zijn oogappeltje geweest, maar sinds ze met Pieter getrouwd was en in de stad was gaan wonen, was ze enorm veranderd. Helaas niet in haar voordeel. Inmiddels was ze bijna zestig, welgesteld en dacht ze liever niet meer aan haar eenvoudige afkomst. Ze liet zich zelden of nooit in haar geboorteplaats zien. Het summiere contact dat hij nog met haar had, verliep voor het grootste gedeelte over de telefoon.

‘Behalve kletsen, bedoel je zeker,’ zei Julia lachend. ‘Ik heb nog nooit een grotere kletskous ontmoet dan jij.’

‘Wees daar maar blij om. Als jij mij niet had om gesprekken mee te voeren, zou je het praten afleren,’ kaatste hij terug.

‘Ik praat genoeg met mijn klanten.’

‘Niet in de wintermaanden.’

‘Dat is waar,’ moest Julia toegeven. ‘Dan zie ik af en toe weken geen mens. Dus dank je wel, Willem, dat jij ervoor zorgt dat mijn spraakvermogen op peil blijft.’ Ze maakte een hoofdbuiging in zijn richting en grinnikte.

‘Daar maak ik me weleens zorgen om,’ haakte Willem daar serieus op in. ‘Ik ben vierentachtig, Julia, mijn langste tijd op aarde zit er allang op. Niemand is het eeuwige leven beschoren.’

‘Hè bah, doe niet zo luguber,’ zei Julia afwerend. Ze stak haar handen omhoog, alsof ze hem wilde beletten verder te praten.

‘Dat is nou eenmaal de realiteit. De enige zekerheid die we in dit leven hebben, is dat we geboren worden en op een bepaald moment doodgaan. Dat moment zit er voor mij aan te komen.’

‘Je kunt wel honderd worden.’

‘Misschien. Misschien ook niet. Ik weet niet eens zeker of ik dat wil,’ zei Willem bedachtzaam.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Julia gealarmeerd. ‘Ben je ziek? Heb je problemen?’

Willem schudde zijn hoofd.

‘Doe niet zo paniekerig,’ verzocht hij. ‘Ik ben niet ziek, maar wel oud. Mijn lichaam gaat achteruit, ik kan steeds minder. Ooit is mijn kaarsje op en dat zal waarschijnlijk geen jaren meer duren. Daar moet je niet om treuren, het is ’s levens loop. Wat ik er het ergste aan vind, is dat ik jou dan alleen achterlaat. Ik zou me een stuk geruster voelen als je wat meer sociale contacten zou hebben.’

‘Daar heb ik geen behoefte aan,’ zei Julia stug.

‘Je moet niet zo blijven hangen in het verleden. Niet alle mannen zijn slecht,’ wees Willem haar terecht.

‘Maar op de een of andere manier trek ik wel de beroedste exemplaren aan. Dat is al zo sinds mijn eerste vriendje. De leuke, normale mannen willen niets met mij, Willem. Ik leid dan ook geen standaardleven. Mij bevalt dat uitstekend, maar de meeste mensen vinden me raar.’

‘Dat komt omdat ze niet verder kijken dan de buitenkant. Jij bent heel veel waard, Julia. Vergeet dat nooit. Ooit kom je vast een man tegen die de moeite neemt om onder het oppervlak te kijken en die je ziet zoals je echt bent. Lief, warmvoelend en intelligent. Ook voor jou is er ergens geluk weggelegd.’ Willem knikte haar warm toe. ‘Ik had het overigens niet direct over een relatie, maar over menselijk contact in het algemeen.’

‘Ik heb jou.’

‘Voor zolang dat nog duurt, dat is nou precies wat ik je duidelijk probeer te maken.’

‘Mijn ouders.’

‘Die je zelden spreekt en nooit ziet. Volgens mij weet je niet eens hun adres en telefoonnummer uit je hoofd.’

‘Tante Dorry.’

‘Die woont in Engeland en zie je maar af en toe.’

Na die woorden bleef het stil. Meer mensen die ze op kon noemen waren er niet, realiseerde Julia zich. Daar stond ze nooit zo bij stil, omdat ze haar leven prima vond zoals het was en ze geen mensen om zich heen miste, maar door dit gesprek werd ze wel met haar neus op de feiten gedrukt. Wat familie betreft, stond ze vrijwel alleen op de wereld. Haar moeder was, net als zij, enig kind geweest. Haar vader had één zus, haar tante Dorothea, kortweg tante Dorry voor Julia. Tante Dorry was dertig jaar geleden naar Engeland verhuisd vanwege de liefde. Haar huwelijk met haar man Bradley was tot haar grote verdriet kinderloos gebleven. Toch was ze na Bradleys overlijden in Engeland blijven wonen. Hier en daar moesten nog wel wat neven en nichten van haar ouders rondlopen, maar die kende ze niet. Haar ouders waren altijd veel te veel met hun carrières bezig geweest om familiebanden te onderhouden of om vriendschappen te sluiten. Julia had in haar jeugd nooit geleerd hoe ze een sociaal netwerk op moest bouwen. Nu, als volwassene, wist ze nog steeds niet hoe dat moest. Er was het oppervlakkige, kortdurende contact met haar klanten, ze maakte weleens een praatje met de plaatselijke winkeliers en ze sprak af en toe een buurtgenoot als de beleefdheid haar daar-toe dwong, maar daar bleef het bij. De enkele keer dat haar

telefoon overging, schrok ze van het geluid, zo weinig hoorde ze dat.

‘Laten we maar gaan eten, ik krijg honger,’ veranderde ze snel van onderwerp. Ze zag dat Willem even zijn hoofd schudde, maar tot haar opluchting ging hij er niet op door. Ze warmde de macaronischotel op en overhandigde Willem een bord. Zoals altijd smaakte het heerlijk. Willem was vroeger kok geweest en koken en bakken behoorden nog steeds tot zijn favoriete bezigheden.

‘Dit is geweldig. Je moet me het recept geven,’ verzuchtte Julia nadat ze twee porties had verorberd en tot slot de schaal leegschraapte.

‘Alsof dat nut heeft,’ hoonde Willem lachend. ‘Jij weet het verschil niet eens tussen een paprika en een tomaat. Zonder mij zou je verhongeren.’

Daar zou hij best weleens gelijk in kunnen hebben, dacht Julia later bij zichzelf, nadat Willem naar zijn eigen huisje was vertrokken. Somber gestemd waste ze de boel af en ruimde ze alles op. Het zware gesprek van die avond was haar niet in de koude kleren gaan zitten. Hoewel ze had geweigerd verder te praten over de tijd waarin Willem er niet meer zou zijn, was ze er in gedachten wel mee bezig. Zoals hijzelf al aangegeven had, was hij inderdaad vaak de enige persoon die ze in dagen sprak. Zonder hem zou ze nog verder vereenzamen. Dan stierf ze dus een eenzame hongerdood, spotte ze zwartgallig in zichzelf. Hoewel ze zelf voor dit leven had gekozen, was het eigenlijk best triest dat haar enige vriend en steun en toeverlaat een man van over de tachtig was. Wellicht werd het toch tijd om daar eens verandering in aan te brengen. In de badplaats woonden genoeg vrouwen van ongeveer haar eigen leeftijd met wie ze nader contact zou kunnen zoeken om zo wat gezelligheid in haar leven te brengen. Soms kon ze daar best naar verlangen, al zou ze altijd wel een einzelgänger blijven. Dat zat nu eenmaal in haar. Maar iemand hebben, behalve Willem, om op zijn tijd mee te praten en te lachen zou ook fijn zijn. Het fenomeen van vrouwenvriendschappen was haar volkomen vreemd. Zelfs met haar eigen moeder had ze nooit een vertrouwelijk gesprek

gevoerd, evenmin hadden ze samen ooit gezellig gewinkeld of waren ze naar een bioscoop of een schouwburg gegaan. De enige vrouw met wie ze dergelijke uitstapjes weleens had gemaakt, was tante Dorry.

In een plotselinge vlaag van heimwee naar haar tante pakte Julia haar telefoon en toetste ze het nummer van Dorry in, zonder zich te realiseren dat het al na elfen was en dat Dorry altijd vroeg naar bed ging.

‘Hello?’ klonk het slaperig aan de andere kant van de lijn.

‘O sorry, heb ik je wakker gemaakt?’ vroeg Julia berouwvol. Ze keek op de klok en schrok. ‘Ik stond er niet bij stil dat het al zo laat is.’

‘Geeft niet, kind,’ stelde Dorry haar gerust. ‘Jij mag me altijd wekken, dat weet je. Is er iets aan de hand of bel je zomaar voor een praatje?’

‘Zomaar,’ probeerde Julia luchtig te zeggen. ‘Ik had het net met Willem over familie en toen bedacht ik dat we elkaar al een tijdje niet hebben gesproken. Hoe gaat het met je?’

‘Prima,’ antwoordde haar tante. ‘Zoals altijd. Het enige wat eraan mankeert is dat ik mijn nichtje veel te weinig zie. Ik denk dat ik binnenkort jouw kant weer eens op kom. Nu de zomer ten einde loopt, is er ongetwijfeld wel ergens een plekje in een pension te vinden voor me.’

‘Ik kan op een luchtbed slapen, dan mag je mijn bed,’ stelde Julia voor, hoewel ze wist dat Dorry dat aanbod toch niet aan zou nemen.

‘Daarvoor woon je veel te krap,’ zei die inderdaad. ‘Laat mij maar lekker in een pension logeren, dan zitten we ook niet zo op elkaars lip. Dat scheelt weer ergernissen. Je kent het spreekwoord: logés en vis blijven hooguit drie dagen fris.’

‘Knap dat je dergelijke uitdrukkingen nog kent, je woont al zo lang in het buitenland,’ lachte Julia.

Ze praatten nog een paar minuten voor ze het gesprek beëindigden. Voor ze elkaar gedag zeiden, gaf Dorry nogmaals aan dat ze heel snel zou komen. Julia kon zich niet aan de indruk onttrekken dat dit plan alleen maar voortkwam uit haar onverwachte, late telefoontje, waardoor haar tante blijikbaar de

indruk had gekregen dat ze in haar eentje weg zat te kwijnen. Was ze werkelijk zo'n triest figuur dat andere mensen medelieden met haar hadden, vroeg Julia zich vertwijfeld af. Daar moest ze dan toch eens iets aan gaan doen, voordat ze eindigde als een excentrieke kluizenaar voor wie kinderen bang waren en die door buurtgenoten argwanend werd bekeken. Ze moest lachen om het weinig aantrekkelijke toekomstbeeld dat ze voor zichzelf schetste, maar het was niet echt een vrolijke lach. Het zou namelijk zomaar eens uit kunnen komen. Sommige mensen vonden haar nu al wereldvreemd, wist ze. Misschien moest ze zich maar eens wat meer onder de mensen gaan begeven. Lid worden van een vereniging bijvoorbeeld. Of zitting nemen in het wijkberaad. Of deel gaan nemen aan de activiteiten die de wijkvereniging met de regelmaat van de klok organiseerde.

Voor de spiegel trok ze een grimas naar zichzelf. Daar moest ze toch eens over nadenken.

Het overlijden van haar vriend zorgt voor een ommekeer in Julia's teruggetrokken leven

Julia Veenstra leidt een teruggetrokken leven in een kleine badplaats. Ze heeft er haar eigen winkel, waar ze spullen verkoopt die ze zelf maakt. Haar enige vriend is haar hoogbejaarde buurman Willem, die haar stukje bij beetje uit haar zelfverkozen isolement weet te trekken. Als Willem zijn einde voelt naderen, biedt hij Julia aan om tegen een aantrekkelijke prijs zijn huis te kopen. Zo komt ze in contact met Willems kleinzoon Remco, met wie het bijzonder goed klikt. Dat kan echter niet gezegd worden van de rest van zijn familie...

Olga van der Meer is auteur van meer dan veertig boeken. Daarnaast tekent ze in opdracht van een aantal tijdschriften levensverhalen op. Ze weet als geen ander emoties in woorden te vangen. *Eindpunt* is daar een treffend voorbeeld van.

Z&K

ISBN 978 94 0190 968 6 NUR 344

9 789401 909686

www.romanserie.nl